

Білик Ганна Марківна
1913 - 1996

Голодували люди восени і взимку 1932 року. А коли почався 1933 рік, стало зовсім сутужно. Люди мерли, як мухи. Пропало тоді багато людей. У селі на кладовищах було дві каплиці, у які Білик Михалко і Бузинюк Кузьма звозили мертвих людей. Бувало, що забирали таких, які були ще живі. Бузинюк часто здирав з покійних краший одяг, забирав і продавав.

Був у селі комнезамівець, забула, як звали, а прізвисько – Колодач; він у Мотрі Шохи (Чортихи) у дитини з-під подушки в колисці вузлик із квасолею забрав. Коли й він помер, то Бузинюк Кузьма його в ямі посадив, ще й газету в руки дав.

Були в нас і людодіи. Це Павло Косогір, Юзик (Марії Щасливої син). Вони брали макогона, макітру і ходили в ліс. Кажуть, вони на цвинтарі забирали мертвих дітей, у лісі їх жарили і їли. Коли у Василя Полушвайка помер племінник Андрій (років дванадцять йому було), то Пилип Полушвайко закопав його на Широкому березі. Ці Павло і Юзик його викопали і з'їли.